

Starí lidi většinou říkají, za nás byly časy lepší a chválí staré časy. Já je nechválím, mělo to svý, ale nedá se to s dnešní dobou srovnat. Dneska máte všechno, co můžete mít, na co si vzpomenete. Máte možnost cestovat, učit se jazyky...

...važte si toho!

Těmito slovy začíná vyprávění svého životního příběhu pan Jindřich Homolka.

Narodil se 26. března 1931 v Hrušovanech a do obecné školy nastoupil v roce 1937. Pan Jindřich na to vzpomíná se zármutkem.

Potom, když začla pro mě školní dochádzka, to bylo v roce 1937, tak zrovna v září umřel prezident Masaryk.

Mnichovská dohoda přinesla obyvatelům žijícím nedaleko Hrušovan rozdělení mnoha rodin.

V Brně a v jižních částech od Brna byla silná německá menšina. Ti lidé žili spolu docela poklidně.

Tam prostě byla hranice. Byli tam Hrušovany a 3 kilometry odsud' po silnici byla hranice. V roce 1939, si pamatuju, že jsme tam šli se podívat k té silnici, stál tam německý voják, drátěné překážky a už se tam nesmělo.

S blížícím se koncem druhé světové války se k Hrušovanem přibližovala i fronta Rudé armády.

17. dubna přijeli do Hrušovan. Fronta se zastavila a šla sem a tam.

Většinou ti Němci z toho Brna, dorostenci - domobrana, ti vždycky udělali výpad. Zahnali Rusi a ti je pak druhý den zahnali zpátky.

Každou noc jsme se museli jít schovat do sklepa.

Bylo brzo ráno a tam slyšíme nějaký zpěv. A oni oslavovali, že se podepsal mír, bylo to 5. května, my jsme vůbec nevěděli, co se děje. .. a tak jsme se dozvěděli, že je konec války.

Pan Jindřich se smutkem v očích vzpomíná na období politických čistek v 50. letech 20. století.

To nebyly lehké doby...

...poněvač lidé už byli skutečně ideologicky hodně rozdělení.

Třeba na každém rádiu, musel mít povinně každý takovou nálepku: Pamatuj, pamatuj, že poslouchání zahraničního rozhlasu je trestné, a trestá se i smrtí.